පූර්වැසිභාවය

2010 වර්ෂයේදී මා වාරියපොල ප්‍රාදේශීය මිනින්දෝරු කාර්යාලයේ සේවය කරමින් සිටින අතරතුර දිනක ජ්‍යෙ.මි.අධිකාරී කේ.පී.පී.කරුණානායක මයාගෙන් දුරකතන ඇමතුමක් ලැබුනි. ඒ, යාන්ඔය ඉංජිනේරු මැනුම සඳහා මා තෝරා ගෙන ඇති බව සතුටින් දන්වමින් සහ එය සජ් ගේ දැනුම්දීමක් බවත් ඒ සඳහා කඩිනමින් සූදානම් වන ලෙසත් දැනුම් දෙමිනි. කෙසේ වුවද නියර මිටි තැනින් වතුර ගලා බසින බව දත් මා අකමැත්තෙන් වුවද ඒ සඳහා කැමැත්ත ප්‍රකාශ කර සිටියෙමි. 2010 වර්ෂයේ අගෝස්තු 04 දින ඒ සඳහා මම පිටත්ව ගියෙමි. අනුරාධපුර ජ්‍යෙ.මි.අධි. එච්.කේ.සුනිල් මයා ගෙන් අවශ්‍ය උපදෙස් සහ විස්තර පත්‍රිකා ලැබුනි. මගේ පාටියේ සිටි මිනින්දෝරු මහතකු සමග මිනින්දෝරුවරුන් 12 ක් අන්යුක්ත කර තිබුනි. මැනුම් සහායක මහතුන් 110 ක් පමණ සහ රියදුරන් සමග වාහන 12 ක් අන්යුක්ත කර තිබුනි. තවද දියතලාවෙන් පළමුවෙන් ක්ෂේත්‍රයට එන මිනින්දෝරු මහතුන් 12 ක් ද අන්යුක්ත කර තිබුනි. එම දියතලාවෙන් පැමිනෙන මිනින්දෝරු මහතුන් අධීක්ෂණය සඳහා මිඅ/ නිමලවීර මහතා පත්කර තිබුනි.

2010.08.05 යාන්ඔය බාහිර කඳවුරට පැමිනියා. කාර්යාලය සඳහා ලැබී තිබුනේ වාරිමාර්ග දෙපාර්තමේන්තුවට අයත් එක ලග පිහිටි කාර්යාල දෙකකි. එහි රංබණ්ඩා නමැති මැස මහතකු පැමිණියේය. ඔහු එම ප්‍රදේශයට නුදුරු ගමක අයෙක්. ඔහු මෙම කාර්යාල දෙක පිළිබඳව රසවත් කතාවක් පවසන ලදී. " මේවා 1980 දශකයේ ඉදිකරන ලද අතර එහි වාරිමාර්ග කාර්යාල පැවැති අතර උතුරේ යුද්ධයෙන් අවතැන්වු පිරිසක් 1991 දී පමණ මෙහි පදිංචි කර ඇත. වාරිමාර්ග කාර්යාලයේ උපවැඩ පරීක්ෂක මහතකු එම පැමිණ සිටි කාන්තාවන් සමග අනියම් සම්බන්ධතා ඇතිකරගත් අතර එක් කාන්තාවකගේ සැමියකු විසින් ඔහු කපා කොටා එම ස්ථානයේදීම ඝාතනය කර ඇත. අනතුරුව 1992 වර්ෂයේ සිට මේ දක්වා එම ගොඩනැගිලි වල් බිහිවී තිබු බවද අනාවරණය විය.

අප මෙහි යන විට මෙම කාර්යාල භූමිය ඩෝසර් කර කාර්යාල අලුතින් සායම් කර තිබුනි. කාර්යාල බිම සෝදා ඒ මත වාර්නිෂ්කර තිබුනි. එයට ඇතුලුවත්ම වවුල්ගඳ දැඩිව දැනේනට විය. අඩිය තබනවිට පොලවේ වාර්නිෂ් ගැලවී ගොස් වවුල් බෙටි සහිත බිම මතුවන්නට විය. 1992 සිට අභාවයට ගිය අඩි 50 ක් පමණ ගැඹුර ළිඳ ඉස තිබුනි. එයින් ඉවත්කරන ලද මඩ ගොගොර අඩි ගනනාවක් ඈතට ගලා ගොස් තිබුනි. අඩි 2 ක් පමණ ජලය ළිදෙහි විය. මාස ගනනක් පැවැති ඉඩෝරය නිසා අවට පරිසරය ඉතාමත් කාෂ්ටක විය. නෑමට පවා බීමට හෝ ජලය නොමැති විය. මෙම ප්‍රදේශයට කිසිම දුරකතන සම්බන්ධතාවයක් නොමැත.

වාහල්කඩ වැවට ගොස් දිය නෑමෙන් අනතුරුව ට්‍රැක් 4 ප්‍රදේශයේන් කෑම බඩු මිළදී ගෙන ආපසු පැමිණියෙමු. මැස රංබණ්ඩා විසින් රාත්‍රී ආහාර පිළියෙළ කරන ලදී. 1992 වර්ෂයේ අතහැර ගිය හට්ටි වලන් වල මෙම කෑම පිළියෙළ කර තිබුනි. ආහාර ගන්නා අවස්ථාව එන විට ගත තරමක් උණුසුම් වී තිබුන හෙයින් එය එතරම් තැකීමක් නොවිය. ගෙනගිය ඇතිරිලි බිම එලා නිදා ගත් අතර පසුදින බලන කල වාර්නිෂ් එවාට අල්ලා තිබුනි.

පසුදින සිට මිනින්දෝරු මහතුන්, මැනුම් සහායක මහතුන් පැමිනෙන්නට විය. අනුරාධපුර දිස්ත්‍රික්කයේ මැස කණ්ඩායම් කිහිපයක්ම මෙම බාහිර කඳවුරට අන්යුක්ත කර තිබුනි. ඉතාමත් දුෂ්කර ප්‍රදේශයක් වු මෙහි මැස කණ්ඩායම් සඳහා නිවාස සෙවීම විශාල ගැටලුවක් විය. පන්සල්, වගළ නැති ගෙවල් ආදියෙහි මැස කණ්ඩායම් නවත්වන්නට සිදුවිය. වාහන සමග රියදුරන්ද පැමිණියහ. සමහර ගෙවල්වල කිසිම පහසුකමක් නොවීය. කාර්යාල බඩුබාහිරාදියද ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ලැබුනි. ලංකා බෙල් ටෙලිෆෝනයක්ද දින කිහිපයකින් ලැබුනි. එක් එක් දිස්ත්‍රික්ක වලින් වාහනද ලැබුනි.

යාංඔය ඉංජිනේරු මැනුම වැව පමණක් වර්ග කිලෝමීටර කොටු 109 කින් යුක්ත විය. ඒ වු කලී ඉතා විශාල ඉංජිනේරු මැනුමකි. වැඩ සංවිධානය කරන ලදී. එක් එක් මිනින්දෝරු මහතකුට එක් කිමි කොටුව බැගින් ලබාදෙන ලදී. එක් කෙළවරක සිට මෙම කොටු මැනුම් කිරීමට භාරදෙන ලදී.

දුෂ්කරතා විශාල වශයෙන් ගොඩනැගෙන්න විය. මේසා විශාල කාර්ය මණ්ඩලයක් තනියෙන් පාලනය කිරීමට සිදුවිය. ලැබී තිබුන වාහන බොහොමයක් ඒ ඒ දිස්ත්‍රික්ක වල අබලන් තත්වයේ තිබී එවන ලද වාහන විය. වාහන අලුත්වැඩියා කිරීම, ඉන්දන ලබා සහ අවශ්‍ය කෑම බඩු මිළදී ගැනීමට කිමි 60-70 ක් තරම් දුරින් වු කගටගස්දිගිලිය, පදවිය හෝ හොරොව්පතාන නගර වලට යාමට සිදුවිය. රම් සඳහා අන්යුක්ත කරන ලද කිමි කොටු සඳහා ගමන් කිරීමට මාර්ග නොවීය. මැස නේවාසික ප්‍රශ්නය දැඩිව බලපාන්න විය. යාන් ඔයෙන් එගොඩ මෙගොඩ ගොස් වැඩ කිරීමට සිදුවිය. වල්අලි සහ කිඹුලන්ගෙන් ආරක්ෂා වීමට විශාල වෙහෙසක් දැරීමට සිදුවිය. මැස මහතුන්ට මුදල් අත්තිකාරම් ලබාදෙන බව කීවත් එවා නියමිත දිනවලදී නොලැබුනි. ඔවුන්ගේ නොසන්සුන්කාරිකම මග හැරීමට මට ඇපවෙන්න සිදුවිය. මැනුම් සහායකයින් බොහෝ දෙනෙක් මා දන්නා අය බැවින් මාගේ ඇපවීම ඔව්හු විශ්වාස කලහ. සති 2 ක් පමණ මෙසේ වැඩ කරගෙන යද්දී දියතලාවෙන් මිඅ නිමලවීර මයා සහ අලුත් රම් මහතුන් 10 ක් පැමිණියහ.

තත්වය ඊටත් වඩා නරක අතට හැරුනි. එම රම් වරුන්ටද වාහන සහ අවශ්‍යතා ඉටු කිරීමට සිදුවිය. මා විසින් එක්තරා ක්‍රමයකට පවත්වාගෙන ආ වැඩ මිඅ නිමලවීර මයාගේ පුරෝහිත දැනුම මත වෙනස් කරන්න විය. තවද ඔහු සමග දියතලාවෙන් පැමිණි මිනින්දෝරු මහතුන්ට කැලෑ කැපීමෙන් තොර කුඹුරු යායවල් සහිත කිමි කොටු තෝරා දී තිබුනි. එවා එක පිළිවෙළකට නොව තැනින් තැන විය. එයට මා මෙන්ම මා සමග සිටි මිනින්දෝරු මහතුන් මෙයට විරුද්ධ විය. එම ගැටලුව ජ්‍යෙ: මිඅ සහ පළාත් ජ්‍යෙ: මිඅ පැමිණ සමතයකට පත් කලද මා සෑහීමකට පත් නොවුනි. තවද මිඅ නිමලවීර මයා කාර්යාලයට පැමිණියේ සතියකට දින එකක් හෝ දෙකක් පමණි. ඉතිරි දින ඔහු මැ.සි.ආයතනයේ දේශන සඳහාද තවත් දින දෙකක් යාම ඊම සඳහාද වෙන් කරගෙන තිබුනි. ඔහු නොමැති සියලුම අවස්ථාවලදී එම කණ්ඩායම් පිළිබඳ වගකීමද මාහට පැවරුනි.

රම් වරයකුට එක් කිම් කොටුවක් කිරීමට බොහෝ කාලයක් ගතවන බැවින් එය කඩිනම් කිරීම සඳහා ජ්‍යෙ: මිඅ එච්.කේ. සුනිල් මයා සහ මා විසින් දිරි දීමනා ක්‍රමයක් සැළසුම් කර එය වාරිමාර්ග දෙපාර්තමේන්තුවට ඉදිරිපත් කරන ලදුව එයට අනුමැතිය ලැබුනි. ඉන් පසු විශාල ලෙස වැඩ කඩිනම් විය. උසස් නිලධාරියකු විසින් වැඩ පරීක්‍ෂාවට පැමිණීම වැඩ අඩපනවීමට තවත් හේතුවක් විය. වැඩ පරීක්‍ෂා කිරීමට පැමිණියද ඔහු කලේ මිනින්දෝරු මහතුන් 22 දෙනෙකු සමග දවස පුරා සතුටු සාමීචියේ යෙදීමයි. මසකට දින 3 ක් හෝ 4 ක් පැමිණීමෙන් විශාල මිනින්දෝරු දින ගනනක් අපතේ යාම සිදුවිය. මා විසින් සපජ වෙත දන්වා ලිපිකරු මහතකු ගෙන්වා නමුත් ඔහු අකුරට වැඩ කිරීමේ ක්‍රමයකට වැඩකල හෙයින් ඔහුගේ වැඩද මා හට කිරීමට සිදුවිය.

තත්වය මෙසේ ගෙවී යද්දී මයා මහතුන්ගේ නිවාඩු යාම බරපතල ගැටලුවක් විය. දුරකතන ජාල සම්බන්ධතාවක් නැති මෙම පිරිස, පුතාට, දුවට, බිරිඳට, අසනීප බව, දන්වා හෝ වෙනත් ඉවත දැමිය නොහැකි හේතුවක් දන්වා දුරකතන ඇමතුමක් ලැබුන බවත් කෙසේ හෝ ගෙදර යාමට අවශ්‍ය බවත් කියා සිටිති. තවත් අයෙක් ගෙදර ගොස් අසනීප බව දන්වා දැනුම්දීම කලහ. සමහර මිනින්දෝරුවරුන්ද මේ අයුරින්ම ක්‍රියා කරන්නට විය.

මෙම තත්වය මගහැරවීම සඳහා මවිසින් විවිධ ක්‍රියා මාර්ග අනුගමනය කරන ලදී. වරෙක සියලුම දෙනා කැඳවා දෙවියන් උදෙසා කිරිඉතුරුම් ආදිය කරන ලදී. සාද පවත්වන ලදී. කැලෑවේ වැව්වලින් මසුන් ඇල්ලීම, දඩමස් සොයාගැනීම ආදී හඳුන්වාදෙන ලදී. තවද කුඩා කණ්ඩායම් වශයෙන් කැලේ මැද ඇති කුඩා ගම්වල පදිංචි කරවුයෙමි.

ඔවුනට හිතකාමී පරිසරයක් ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ඇති වන්නට විය. බාහිර කඳවුරු දීමනා ක්‍රමයෙන් ලැබෙන්නට විය. නිවාඩු යන මිනින්දෝරු මහතුන්ට සාද බද්දක් පනවන ලදී. ක්‍රම ක්‍රමයෙන් නිවාඩු යාම අඩුකරගත හැකිවිය. මේ අයුරින් ටික දිනක් ගතවෙද්දී සමහරුන්ගේ ගමේ යාම ඉතාමත් අඩුවිය. තම ස්වාමියා කලකින් කතා නොකළ බවද, මාහට මුදල් කිසිවක් නොඑවූ බවද, මාසයකින් නැතිනම් දෙකකින් ගෙදර නොපැමිණි බව, ආදිය පවසා කාර්යාලයේ ඇති දුරකතනයට බිරින්දෑවරුන්ගෙන් නිතර ඇමතුම් ලැබෙන්නට විය. මේ බව එම මයා මහතුන්ට දන්වා සිටියද මෙම හිතකාමී පරිසරය නිසා ඔවුන් ගමේ ගියේ නැත.

2010 දෙසැම්බර් වන විට මම ඉතාමත් අසීරුතාවයකට මුහුන දුනිමි. එනම් මාගේ බිරිඳට ඉතාමත් අසීරු රෝගයක් වැලදීම හේතුවෙනි. මෙම රෝග තත්වය නිසා ඇයට මහරගම පිළිකා රෝහලේ නේවාසිකව ප්‍රතිකාර ගැනීමට සිදුවිය. ශල්‍යකර්මයන්ටද භාජනය විය. ඉන්පසු කුරුණෑගල රෝහලේද නේවාසිකව ප්‍රතිකාර ගැනීමට සිදුවිය. මෙම කාලයේදී දෙපාර්තමේන්තුවේ සියලුම හිතවත් නිලධාරීන් මාහට මුල්‍ය මෙන්ම හැකි සෑම අයුරින්ම උදව් උපකාර කරන ලදී.

මාගේ එම අපහසුතාවයන් රාජකාරි කිරීමේදී සමහර ප්‍රමාද වීම් සිදුවිය. එහෙත් ඉහත කී ප්‍රියජනක තත්වයන් යටතේ කණ්ඩායම් වලට කණ්ඩායම් කිසිදු බාධාවකින් තොරව රාජකාරි ඉටුකලහ. 2011.01.01 දින මා යාංඔය කඳවුරට යන අතරතුරදී කුරුණෑගල දිම්කා වෙත ගියෙමි. නිසපජ වික්‍රමආරච්චි මහතාගේ මෙහෙයවීමෙන් එහි එදින නව වසරට ආශීර්වාද ලබා ගැනීම සඳහා ධර්ම දේශනාවක් පවත්වන ලදී. නිසපජ මා අමතා කියා සිටියේ, අද ධර්ම දේශනාව සඳහා නැවතී හෙට බාහිර කඳවුර සඳහා යන ලෙසය. මා එයට අවනත වුයෙන් එදින නැවතී පසුදින යාංඔය යාමට පිටවුනෙමි. එදින පළාත් ජ්‍යෙ.මි.අ. සහ දිස්ත්‍රික් ජ්‍යෙ.මි.අ.විසින් පරීක්‍ෂණයක් සඳහා පැමිණෙන බව දන්වා තිබුනි. මා 0745 වන විට අනුරාධපුරයට ලගා වුනිමි. ජ්‍යෙමිඅ දෙදෙනා අනුරාධපුර සිට ගමන් අරඹන බැවින් ඔවුන් සමග යාම පිණිස මා විසින් දුරකතන ඇමතුම් දුනිමි. එහෙත් දෙදෙනාම දුරකතන ඇමතුම් වලට ප්‍රතිචාර දැක්වුයේ නැත.

0815 වන විට මා අනුරාධපුර දිම්කා වෙත ගියෙමි. වෙනදා 0900 ට පමණ කාර්යාලයෙන් පිටත්වන ඒ අය එදින කල්තියාම පිටත් වී තිබුනි. දිම්කා වෙත ගොස් නැවත බස් නැවතුම කරා පයින්ම ගොස් දැඩි කළකිරීම මධ්‍යයේ බසයක නැගී දහවල් 1230 පමණ වනවිට යාංඔයට ගියෙමි. ඒ වන විටත් ජ්‍යෙ මි අ දෙදෙනා මා නොමැතිව මිනින්දෝරු මහතුන් පරීක්‍ෂා කරමින් සිටියහ. ලොකු මහත්තයා දැනුයි එන්නේ, එක් ජ්‍යෙ.මි.අ. පැවසූ අතර අනෙක් ජ්‍යෙ.මි.අ. ද එය අනුමත කළේය. ඒ අවස්ථාවේදීම එක් ජ්‍යෙ.මි.අ. ක් විසින් මෙය සපජ ට දැන්විය යුතු යැයි කළ යෝජනාව අනුව අනෙක් ජ්‍යෙ.මි.අ. එවලේම දුරකතනය ගෙන අති.සපජ කේ.ඩබ්.එන්.ඩී.කරුණාරත්න මයාට දන්වන ලදී.

මාහට ප්‍රධාන කඳවුරට පැමිණෙන ලෙසත් විජේකෝන් මයාට වැඩ භාරගන්නා ලෙසත් අති.සපජ විසින් 2011.01.07 දින කිසිදු විභාගයකින් තොරව මාවෙත දන්වා එවා තිබුනි. මේ බව දැනගත් මිනින්දෝරුවරුන් එයට විරුද්ධව නැගී සිටීමට අදිටන් කළහ. එසේ නොකරන ලෙස මා ඔවුන්ගෙන් ඉල්ලා සිටියෙමි. එදිනම මම දෙපාර්තමේන්තුව අතහැර යාමට තීරණය කළෙමි. යාංඔය බාහිර කඳවුර යාමට සියලු දෙනාම අකමැත්ත ප්‍රකාශ කළ අවස්ථාවේදී ඒ සඳහා ඉදිරිපත්වූ මා හට ලැබුන ඉරණම, ප්‍රතිචාරය එයයි. මෙම ඉංජිනේරු මැනුම සඳහා මගෙන් සිදුවුන අපිරිමිත දායකත්වය දන්නේ මා පමණකි. එහිදී වුන දුෂ්කරතා, අපහසුතා, සිදුවීම්, පොතක් ලිවීමට තරම් ප්‍රමාණවත්ය. මා එහි සිටින කළ මාගේ බිරිඳ සිටියේ මාහරගම පිළිකා රෝහලේ නේවාසිකව ප්‍රතිකාර ලබමින්ය. මෙම මැනුම ආරම්භයේදී දිරි දීමනා ක්‍රමයක් නොවුන අතර වැඩ කඩිනම් කිරීම පිණිස දිරිදීමනා ක්‍රමයක් ලැබුනි. මෙතෙක් කල් කරන ලද වැඩවල පිඹුරු සම්මත කිරීමට ආසන්නව තිබුනද පුෂ්පදේව වැන්නෙක් මුදලක් ලබාගැනීම නිලධාරීන්ට නොදිරවූ නිසා මා හට නිර්දය ලෙස ආපසු එන්නට සිදුවු බව මම දනිමි. මම මටම දොස් කියා ගනිමින් 2011.01.13 දින ප්‍රධාන කඳවුරට ආපසු පැමිණියෙමි.

මා ආපසු පැමිණෙන විට මිනින්දෝරු මහතුන් ඇතුලු සියලුදෙනා ඉතා හොඳින රාජකාරි කරමින් සිටියහ. ඒ පෙර කී පරිදි මා විසින් ඔවුන් පරිසරයට හුරුකිරීම හේතුවෙනි. කෙසේ වුවද මා පැමිනෙන විට මාර්මාර්ග දෙපාර්තමේන්තුවෙන් පැමිණි රියදුරු මහතකු සහ මැනුම් සහායක මහතකු එම ප්‍රදේශයේ පුරවැසිභාවය ලබාගෙන තිබුනි. තවත් කිහිප දෙනෙක් ද්විත්ව පුරවැසිභාවය ලබාගෙන තිබුනි. මිනින්දෝරු මහතුන් කිහිප දෙනෙක්ද පුරවැසිභාවය සඳහා ඉල්ලදුම් කර තිබු අතර ඒ වන විටත් ඔවුනට ද්විත්ව පුරවැසිභාවය තිබු නිසා එවා ප්‍රතික්ෂෙප විය.

මේ මිනින්දෝරු දෙපාර්තමේන්තුවේ මාගේ රාජකාරි කාලයේදි සිද්ධියක ඉතා කෙටි සටහනකි.

- පුෂ්පදේව